

Af Tobaksarbejdernes Organisation, som omfatter 9 000 Mennesker, er næsten 5 000 arbejdsløse. Der er i den sidste Periode udbetalt 4 Mill. Kr. i Understøttelser til Tobaksarbejdere, ifølge Loven af 22. December 1920 fra Stat og Kommune 2 300 000 Kr., af egne Midler 700 000 Kr., ved Hjælp af et optaget Laan, som Medlemmerne skal tilbagebetale, 1 Mill. Kr. Hvorledes skal det være muligt for det Par Tusinde Mennesker, der har Beskæftigelse, at tilbagebetale denne Million? Jeg har fra Finansudvalgets Forhandlinger hørt, at der er Folk, som er meget bange for, at disse Penge ikke skal blive tilbagebetalt; jeg tror ogsaa, nogen Frygt i saa Henseende er begrundet. Jeg gad se, paa hvilken Maade man skulde faa disse fattige Folk til at tilbagebetale det Millionlaan, som de har maattet hjælpe deres arbejdsløse Kammerater med. Det er simpelt hen umulig paa een Gang at foretage en voldsom Bevægelse for at trykke Lønnen nedad og samtidig paalægge de samme Mennesker de størst mulige Byrder.

Den Tilstand, der raader i Tobaksindustrien, skyldes i allerhøjeste Grad de Forhold, jeg alt har omtalt. Det begyndte med, at Fabrikkerne, der altid er udmærkede Patrioter, sendte deres Raatobak til Tyskland og lod den forarbejde dér for at tjene paa den lavere Arbejdsløn, som i Kraft af Valutaen fremkommer dernede. Selvfølgelig solgte de disse Cigarer, som var fabrikeret dernede, uden at sætte Prisen ned, og nu importerer man i stor Udstrækning fra Tyskland. Hvis noget Venstreblad paastaar, at der ingen Import er, at der ingen dumping finder Sted, siger jeg, det er usandt; thi Tobakindustrien er i Virkeligheden et lysende Eksempel. I de sidste tre Kvartaler af indeværende Aar er der indført 35 Millioner Cigarer fra Tyskland. Disse Cigarer, som paa Grund af den lave Valuta er indført til de lavere Priser, knuser selvfølgelig de danske Varer i Konkurrencen. Ser vi efter, hvorledes det forholder sig i disse 9 Maaneder med Importen, er den stigende fra Kvartal til Kvartal, fra Maaned til Maaned, saaledes at man kan imødesee en stadig Stigning, hvis den nuværende Tilstand opretholdes. Det Aar, vi er inde i, vil vise en samlet Import paa allermindst 50 Millioner Cigarer. Det vil sige, at 1 000 eller 1 500 danske Arbejdere kunde være beskæftiget, hvis disse Cigarer ikke var blevet indført. Alligevel paastaar altsaa Venstrepressen og Ministeriet, at der ikke er noget i Talen om denne tyske Import. Jeg kan tilføje, at der har aldrig i Tobaksindustrien været noget Aar, hvor Importen har naaet

en Højde svarende til den i Aar; der har tidligere været Perioder, hvor man af forskellige Grunde havde en meget betydelig hollandsk Import, men aldrig har man tilnærmelsesvis været oppe paa Højder som dem, man har været oppe paa de sidste 9 Maaneder.

Hvad Arbejdernes Stilling til dette Fag angaar, skal jeg tilføje, at Tobaksindustriens Arbejdere har faaet deres Lønnedsættelse sammen med andre, endda en Nedsættelse paa i alt 14 Kr. 88 Ø. pr. Uge; det er dog et betragteligt Offer for at holde Industrien gaaende, Arbejderne her har bragt, navnlig set i Belysning af den forholdsvist beskedne Arbejdsløn, de fleste havde i dette Fag. En udlært Arbejder, en Formarbejder, havde en gennemsnitlig Ugeløn paa 71 Kr., den er reduceret med 14 Kr. 88 Ø., det vil sige ned til 56 Kr. Strippere, Tobakstilberedere, havde en gennemsnitlig Ugeløn af 37 Kr. 31 Ø.; den er reduceret med 14 Kr. 88 Ø. ned til 22 Kr. 43 Ø. Jeg spørger, om de Herrer, som rejser Landet rundt og anser det for deres Opgave at præke Teorien om yderligere Lønnedsættelse, tror, at denne Stripper med de 22 Kr. 43 Ø. kan taale mere Nedsættelse. Tror nogen, hun er i Stand til at forsørge sine Børn med mindre end disse 22 Kr.? Jeg tror det ikke.

Jeg tror, Arbejderne maa siges at have bragt deres Offer, alt for rigeligt endda i mange Tilfælde. Og Pristallet, der tales om, føles ikke, hverken med Hensyn til Cigarerne eller noget andet. Intet foretages fra Regeringens Side for at sikre Befolkningen den Fordel, disse store Lønnedsættelser skulde skabe. Jeg har liggende for mig de store førende Tobaksfabrikkers Prislister for 1920 og de nye for 1921, hvor Lønnedsættelsen skulde vise sig. Jeg gennemser Mærke efter Mærke. For alle de Mærker, der sælges, ingen Nedsættelse; nogle Mærker, som ingen Mennesker køber, som ingen spørger efter, er nedsat, men de Cigarer, som Folk spørger efter, er til de gamle Priser. Samtidig kaster i Ly af Ministeriets Uvirksomhed handlende og Fabrikkerne sig over Importen, Ministeriet beskytter denne Udvikling ved at erklære, at der er heller ikke noget at gøre, man maa finde sig i det, Forholdet maa rette sig selv, det maa gaa til Grunde, der ikke kan bestaa, og Arbejderne drives videre og videre ud i Elendighed. Antallet af arbejdsløse forøges, og Byrderne paa de faa, der er i Arbejde, forøges stadig.

Samtidig har vi i denne Industri, hvad der yderligere forværrer Forholdene, en Cigarbeskatning, indført ved Tidernes